

Dikt av
W. H. Auden

Atlantis

Siden du nå har bestemt deg
for å dra til Atlantis,
har du selvfølgelig funnet ut at
abnormt kraftige stormer
er meldt: at det derfor
bare er Narrenes skip som
seiler dit i år, og at du
må være klar til å
oppføre deg absurd nok ombord
til å gå for en av Gutta;
det må iallfall virke som du liker
sprit, støy og viltre håndgemeng.

Det er ikke usannsynlig at en storm
tvinger dere til ankers en ukes tid
i en av de gamle havnebyene
i Ionia: da bør du snakke
med de åndfulle lærde der, menn
som har bevist at noe slikt
som Atlantis ikke kan eksistere:
lær argumentene deres, men merk deg
hvordan det intrikate ved dem røper
deres enkle, enorme sorg:
studer disse formlene for fortvilelse,
de skal bli din vei til tro.

Hvis du senere går på grunn
mellom oddene ved Trakias
ville, stenete kyst,
der et barbarisk folk hopper rundt
hele natten med fakler
til gongongskrammel og konkyliesmell,
skal du kaste klærne og danse med:
for er du ikke i stand til å
glemme Atlantis fullstendig,
vil du aldri komme frem.

Og hvis du kommer til muntre byer
som Korint og Kartago, bli med
i den endeløse lystigheten der:
og støter du på en tøs i en bar
som sier mens hun
stryker deg over håret:
«Dette er Atlantis, skatten min,»
lytt oppmerksomt til
livshistorien hennes:
hvis du ikke skaffer deg
kunnskap nå
om alle røverhulene som kaller seg
Atlantis, hvordan skal du da
kunne kjenne det ekte?

Hvis du så ankrer opp til slutt
nær Atlantis, og begynner den
fryktelige reisen innover i landet,
gjennom mørknende skoger, over frossen
tundra, snart uten reisefeller igjen,
hvis du står slik, forlatt, fortapt,
alt i oppløsning omkring deg,
bare sten og sne, stillhet og luft,
å husk de store døde,
og vær tro mot den du er:
en evig debatterende,
martret merkverdighet,
stadig underveis.

Vær glad der du snubler videre!
Og selv om du faktisk har kommet
til den siste høyden,
og faller sammen
med hele Atlantis skinnende
under deg, uten at du kan
komme ned dit: vær stolt
over å ha fått et glimt
av Atlantis
i en poetisk visjon;
gi takk og legg deg ned,
du har sett din frelse.

Alle de små husgudene
har begynt å gråte, men si
adjø nå, og legg ut på din reise.
Farvel, kjære. Farvel: må
Hermes, veienes mester,
og de fire Kabiridvergene
beskytte og tjene deg, alltid:
og må Dagenes urgamle Herre
gi deg sine umerkelige råd
i alt du er nødt til å gjøre;
må han alltid la deg leve
i lyset fra sitt åsyn.

Gjendiktet av Kurt Narvesen

W. H. Auden

W. H. Auden (Egtl. Wystan Hugh Auden) ble født i England 1907, døde samme sted 1973. Som mange av sine samtidige i Oxford miljøet startet han sin litterære karriere godt ute på venstresiden, og han var heller ikke alene blandt dem om å oppleve den spanske borgerkrigen som en kraftig motgift mot enhver innflydelse fra iallfall dogmatisk venstrepolitikk. Auden emigrerte til USA i 1939, forsøkte å gå inn i det amerikanske idiom, men opplevde det etterhvert som noe av et håpløst prosjekt, iallfall dikterisk. At han på denne tiden gikk inn i den

anglikanske kirken, uttrykker vel en lengsel tilbake til det europeiske, like mye som en rent religiøs lengsel. Han trakk da også tilbake til Europa igjen etterhvert, var professor i poesi ved Oxford 1956–61. Somrene tilbragte han i Wien. Den religiøse tendensen ble stadig sterkere, men han beholdt alltid en viss ironisk distanse. Diktene tenderer mot det løst balladeaktige, han kaster ball med symboler og begreper – av og til, synes det, for lekens egen skyld. Men grunnholdningen er aldri til å ta feil av.

Kurt Narvesen